Spullen

Perfectionisme maakt ook deel uit van Charles' keuze voor instrumenten. 'Ik was al jaren op zoek naar een mooie, oude Jazz Bass. Ik had er al op veel gespeeld en toen liep ik tegen een '65 aan. Je plugt een instrument dat je wilt niet in, maar speelt en luistert. En ik was verkocht.' Verder speelt Yolanda op een flinke rij bassen met als vaste keus een (endorsed) Fender Dimension 5 actieve bas, al is haar meest vertrouwde instrument een Levinson Blade. 'Mijn honingkleurige Blade, waar ik sinds 1992 op speel, is met pensioen. Ik vond 'm geweldig, maar echt te zwaar. Gelukkig heeft Mark Levinson een paar van dezelfde bassen voor me gemaakt, maar dan lichter!' Octavers, een EBS Bass Wah en Aquilar-versterking zijn andere vaste waarden.

was in ieder geval Ashton 'Family Man' Barrett. Naar hem heb ik ongeveer vanaf mijn geboorte geluisterd, want mijn ouders waren enorme Bob Marley-fans. Ik ben dus opgegroeid met reggae. Toen ik mijn eigen smaak begon te ontwikkelen, kwam ik terecht bij Luther Vandross en dus bij Marcus Miller - terwijl ik geen flauw idee had dat die een jazz- en reggae-achtergrond had. In het nummer Never Too Much zit zo ongeveer de mooiste baslijn die er is. En verder: Barry "SonJohn" Johnson, van toetsenist Don Blackman's band (Johnson kon later gesignaleerd worden bij onder andere Jeffrey Osborne en Chic, red.). Don Blackman, Don's eerste eigen album uit 1982, is mijn all time favoriete funkalbum. Daarom is het erg speciaal tijdens dit Warwick Bass Camp aan tafel te zitten met Dennis Chambers, de drummer op dat album! Larry Graham is natuurlijk ook een favoriet, vanwege Hair en zijn geweldige versie van I Can't Stand The Rain.'

'Uiteindelijk vind ik Marcus Miller degene die met één noot het meeste zegt. Ik bedoel, Louis "Thunderthumbs" Johnson is te gek als het om sexy mid-tempo doorlopende slapstyle stukken gaat. Maar boven 100 bpm worden het te veel noten in te weinig tijd en gaat het de drummer en dus de muziek in de weg zitten. Ik ben een absolute fan, maar dan vooral van zijn nummers van rond de 60 bpm. Marcus Miller laat ruimte in zijn funk, zeker in nummers met een hoger tempo. Het klinkt misschien gek om van zo'n gelauwerde bassist te zeggen, maar ik denk dat hij nog altijd te weinig respect krijgt voor zijn werk. Dat komt juist omdat hij op zó veel platen speelt. Mensen zeggen dan dat ze het "wel gehoord hebben", terwijl Marcus gewoon prachtige dingen doet op enorm veel albums. En iedereen kopieert hem. Noem een willekeurige virtuoos die misschien met véél meer noten de boel vol speelt op allerlei albums: Marcus kan dat ook, maar hij doet dat niet, want hij heeft smaak! Maar er zijn ook nog steeds bassisten die het instrument, vooral harmonisch, vernieuwen: check Thundercat, Squarepusher...'

Plaats maken voor anderen...?!

Yolanda Charles is al decennia een veelgevraagd sessiebassist/songwriter/zangeres, en ze blijft merkbaar leergierig. Hoe zit het met de ambitie? 'Die is er! Maar wel vind ik dat we in zekere zin "plaats moeten maken". Je hoort vaak zeggen dat het zo jammer is dat de tijd van de typische sessiemuzikant voorbij is: muzikanten die twintig sessies na elkaar geboekt werden, en dan zo'n twaalf albums per week volspeelden. Vooral oudere muzikanten betreuren dat. Maar die traditie zorgde er wel voor dat maar weinig muzikanten werk hadden. En als een bepaalde bassist twintig keer zo veel werkt als alle andere bassisten: hoe kunnen jonge muzikanten dan ervaring opdoen? Moeten zij wachten tot de grote namen hun laatste adem uitblazen? En wie neemt het dan - zonder werkervaring - over? Het zou aardig zijn om jongere muzikanten die ruimte te bieden, en blij te zijn dat zij ook voor opnamesessies gevraagd worden, en ook muzikale vernieuwing kunnen brengen. Ik heb toch niet het recht om ervan uit te gaan dat ik gebeld word alleen maar omdat ik al heel lang gebeld word? Bovendien word je soms gebeld voor een dag studiowerk voor zeg, tweehonderd pond. En als je aankomt, blijkt het om een heel album te gaan dat ze in één dag hopen in te spelen. Als dat tegenzit, komt je tarief nóg lager uit. Kijk, voor een vriend doe ik dat. Maar als het om een platenmaatschappij gaat en een commercieel album, dan klopt zo'n tarief gewoon niet. Daar kan een professional niet van leven. Jonge muzikanten nemen zulk werk vaak wel aan, voor te weinig geld of zelfs voor niks.'

Kane

Een bijzondere Nederlandse link is de ultrakorte aanwezigheid van Yolanda Charles in